

AZ EMBERI KÍVÁNCISISÁG

Gyermekkoromban rajongtam a dinoszauruszokért. Mindig azon voltam, hogy korosztályomnál jóval többet tudjak róluk. Ez eleinte pusztán a játék dínók felhalmozásában mutatkozott meg, majd az iskolába való beiratkozást követően az olvasás elsajátításával a tárgyakat felváltották a könyvek. Ahogy a gyűjtemény gyarapodott, egyre több kérdés ötlött fel bennem. Néhányra hamar választ kaptam már gyerekként, ugyanis az nyilván való volt, hogy például a nagy fogakkal és karmokkal rendelkező őslénymaradványok valószínűleg anno tényleg ragadozók voltak. Azonban az állattológiai entitásokkal kapcsolatban sok kétely felmerült bennem. Honnan a csudából derítették ki, hogy a negyven, hatvan, kétszázmillió évvel ezelőtti példány milyen szülő volt, falkában vadászott-e? Milyen volt a bőre, esetleg tollának a színe? A sokak által ismert Jurassic Park alkotói kész tények elé állítottak minket. De már a mozi nézőjében is elindul némi kétkedés. Lehet, hogy a dinoszauruszok megelevenítői sem tudnak mindent a dínókról? Vagy nem mindent tudnak pontosan?

A dínó szerelem után jött a történelemóra, az őskori, ókori kultúrákról szerzett ismeretanyag, fáraók, múmiák, piramisok és szfinxek. Innen már könnyen elkapja az embert a gépszíj, és elkezd újra-, illetve átértelmezni dolgokat. Tényleg az volt-e az egyes tárgyak rendeltetése, amit hiszünk róluk? Tényleg több száz kilométerről hoztak nagy kőtömböket a piramisok megépítéséhez?

A katolikus hit több száz történetét hallgatja meg az ember gyerekként a hittanórákon. Aztán ugyanezek felelevenednek a vasárnapi istentiszteletekben. Már-már unalmasnak tűnik egy történet, aztán ha valaki nem heti rendszerességgel jár templomba, kimaradnak a rendszeres miselátogatások, s netán ezek a történetek esetleg egy tévéműsor kvíz vetélkedőjében köszönnek vissza, elgondolkodunk azon, mit is mondott anno a hittan tanár, vagy a tisztelendő atya? De gyerekként nem gondolunk bele abba, hogy ez tényleg így történhetett-e? Elfogadjuk, mert így tanultuk, így tanították. Úgy gondolom, felnőtt emberként a kétkedés jogát mindenki a magáénak tudhatja. Korábban a Földről is azt tanították, hogy lapos, aztán volt, aki ezt kétségbe vonta. Az űrből a helyzet nyilván való, azonban egyelőre nem létezik időgép, hogy Jézus életébe betekinthessünk.

Mikor anno találkoztam Aladárra, bevallom, először örülségnek tűnt a feladat, amelyet felvázolt. Aztán, mint egy kertész, elültetett bennem valamit. Ez a valami a kétkedés magja volt. Több apró dolgot felvetett. Olyan ez, mint mikor valaki betéved egy lakóparkba hajnalban, bedob egy fém kukába egy petárdát – mindenki csinált huncutságot gyerekként -, majd a nagy durranást követően arra lesz figyelmes, hogy a kezdeti kutyaugatást követően felvillan egy, majd két, tíz, aztán több apró lámpa, s mint egy össze nem álló mozaik, be akarják világítani a teret. Aki a durranás hangját hallotta, valószínűleg azért kapcsol lámpát, mert tudni akarja, honnan jött a hang, mi okozta. Aki arra sem veszi a fáradságot, hogy lámpát gyújtson, az vagy nagyon mélyen alszik, vagy inkább marad a sötétségben, és fordul egyet a másik oldalára. Na, valahogy így éreztem magam én is, mikor elkezdtem belemerülni a részletekbe. Vizsgálódásom célja nem szembemenni a Katolikus Egyházzal, senki lelki és hitvilágát nem szeretném lerombolni. A célom az, hogy korunk emberét elgondolkoztassuk a keresztút, kereszthalál és feltámadás lépéssorairól, kicsit belemerülve a részletekbe. A hit szabadságát elvenni senkitől sem akarjuk! Mint tudjuk, az első Holdra szállásról is vannak

képi bizonyítékok. Vannak, akik azóta is tisztelettel adják tovább Neil Armstrong gondolatait, s vannak, akik az amerikaiak jól megszervezett csalásának tartják a fennmaradt képeket és tárgyi bizonyítékokat.